

[Fuglsang.]

på samme måde følges Vesttysklands stræben i dag efter at opnå en dominerende militær stilling af en tilsvarende stræben på det økonomiske område, udtrykt gennem markedsplanerne. For øvrigt synes jeg, at ligesom man stadig må konstatere revner i NATOs militære sammenhold, er det også meget svært at finde takten i den økonomiske udvikling. Man behøver i så henseende blot at følge brydningerne mellem tyskernes tanke om et af dem selv domineret fællesmarked og englændernes forsøg på som modstykke at skabe et frihandelsområde.

Vi kommunister er modstandere af såvel fællesmarked som frihandelsområde og er overhovedet imod ensidigt vendte økonomiske blokdannelser. Hvis vi ser på fællesmarkedet, hvad drejer det sig så om? En tilslutning til det vil som bekendt betyde, at vi, afgrænset udadtil af høje toldmure, lukker os inde i en økonomisk fold, hvor de indre toldgrænser staterne imellem er ophævet, hvor der er fælles arbejdsmarked, kapitalmarked, løn- og socialpolitik.

Men hvem er det, vi lukker os ind til, overgiver os til, kan man måske sige, eftersom vi ophæver de grænser, som ellers skiller staterne fra hinanden? Det er seks europæiske stater, som har det fælles, også med os, at de lider under afsætningsvanskeligheder, og alle håber at finde afsætning på det fælles marked. Det er også lande med arbejdsløshed, og med hensyn til social og lønmæssig udligning er det lande, som er mindre udviklede, end vort land er. Men spørgsmålet bliver, hvem der vil klare sig i den strid, der uundgåeligt vil opstå, når man vil klare sine egne problemer på andres bekostning. Det vil den stærkeste, og den stærkeste er Vesttyskland. Det er ikke tilfældigt, når det er sagt, at gennemførelsen af fællesmarkedet i virkeligheden vil betyde, at de tyske monopoler herigennem økonomisk vinder den sejr, som Hitlermilitæret knækkede halsen på.

Og hvordan vil vor stilling blive inden for foretagendet? Vor hovedpine er vor landbrugseksport. Det ærede medlem hr. A. C. Normann omtalte meget rigtigt de betingelser, hvorunder vor landbrugseksport i øjeblikket må konkurrere med andre lande, statsstøtte og restriktioner. Men netop landbrugsvarerne er jo undtaget fra den almin-

delige liberaliseringsproces, og den, der tror, at der vil blive ændret noget afgørende i så henseende, han har været i stand til at bevæge sig gennem verden uden at lære eller se ret meget af det, der foregår omkring ham.

Hvad industrien angår, er jeg selvfølgelig ikke blind for dens betydning og for industrieksportens betydning, men også her er der grund til eftertanke. Sammenlignet med de lande, vi kommer til at konkurrere med såvel på vort eget hjemlige som på det ydre marked, er dansk industri sådan stillet, at vi må indføre en række vigtige råstoffer, brændsel o. s. v.

Men her, og også på andre områder, må vi huske på, når vi taler om liberalisering, at det ikke blot er et spørgsmål om statens indgreb og restriktioner. Det er også et spørgsmål om de store monopoler, deres pris- og konkurrencebegrænsende aftaler, og det burde vel her give grund til eftertanke, at den oprindelige kerne i fællesmarkedet er den såkaldte Kul- og Stålunion med aftalen om, at de pågældende lande skal levere til hinanden til lavere priser end dem, man forlanger af udenforstående, og det vil i så henseende blive Danmark. Der er ingen anledning til at vente, at dette vil ændre sig under fællesmarkedet. Derfor er der grund til at hæfte sig ved det resultat, som er fremkommet af undersøgelsen vedrørende markedsplanerne, nemlig at en tilslutning til fællesmarkedet vil betyde, at ikke mindre end 40 pct. af vor industri vil komme i farezonen.

Jeg kan naturligvis ikke nægte, at vor handelspolitiske situation kræver størst mulig opmærksomhed; det er nødvendigt, at alle muligheder i så henseende undersøges. Derfor kan det vel også være nyttigt at se på vor hidtidige handel og dennes fordeling, sådan som den var i 1957. Nævnte år eksporterede vi til vore nordiske nabolande for 1 118 mill. kr.; vi indførte for 1 330 millioner og havde følgelig et indførselsoverskud på 212 mill. kr. For Storbritannien var tallene: eksport 2 229 mill. kr., import 2 286 mill. kr., d. v. s. et importoverskud på 57 mill. kr. Til de seks fællesmarkedslande solgte vi for 2 495 mill. kr., men købte for 3 400 mill. kr., d. v. s. et importoverskud på ikke mindre end 905 mill. kr. Til Amerika solgte vi for 1 105